

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 9Sžsk/1/2018
Identifikačné číslo spisu: 1015201710
Dátum vydania rozhodnutia: 29.05.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Judita Kokolevská
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:1015201710.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Judity Kokolevskej a členov senátu JUDr. Viery Nevedelovej a Mgr. Viliama Pohančenika, v právnej veci žalobcu: CHIRURGICKÉ CENTRUM, a. s., Kozia 17, 811 03 Bratislava, IČO: 35 779 896, zastúpeného JUDr. Rudolf Adamčík, advokátska kancelária, Liptovská 2/A, 820 05 Bratislava, proti žalovanému: Úrad pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou, Želova 2, 829 24 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. ZS 102/00008/2014/R z 26.08.2015, o kasačnej sťažnosti žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S/243/2015-102 z 21.09.2017, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť z a m i e t a .

Žalobca m á p r á v o na náhradu trov kasačného konania v rozsahu 100 %.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Bratislave rozsudkom č. k. 1S/243/2015-102 z 21.09.2017 zrušil rozhodnutie žalovaného č. ZS 102/00008/2014/R, číslo spisu: 99088/33896/2015/923 zo dňa 26.08.2015 (ďalej aj len „preskúmané rozhodnutie“) v spojení s prvostupňovým rozhodnutím Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou, pobočka Bratislava číslo konania: ZS 102/00008/2014/R, číslo spisu: 33896/2015/104 zo dňa 27.05.2015 (ďalej len „prvostupňové rozhodnutie“) a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Preskúmaným rozhodnutím žalovaného bol rozklad žalobcu zamietnutý a prvostupňové rozhodnutie o uložení pokuty vo výške 1.500 Eur potvrdené. Pokuta bola uložená za porušenia § 4 ods. 3 zákona č. 576/2004 Z. z. o zdravotnej starostlivosti, službách súvisiacich s poskytovaním zdravotnej starostlivosti a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 576/2004 Z. z.“), zistené výkonom dohľadu nad zdravotnou starostlivosťou p. Q. Q. V. (ďalej aj len „pacientka“) počas jej vyšetrení u účastníka konania v dohliadanom období od 31.01.2013 do 03.03.2013 (ďalej aj len „dohliadané obdobie“). Dohľad bol vykonaný na základe podnetu pacientky. K porušeniu ustanovenia § 4 ods. 3 zákona č. 576/2004 Z. z. zo strany žalobcu došlo tým, že žalobca dňa 14.02.2019, t. j. 10 dní od artroskopической operačnej intervencie ľavého kolena pacientky nevykonal včas správnu diagnostiku zdravotného stavu pacientky napriek tomu, že pri kontrole dňa 14.02.2013 u pacientky zistil pretrvávajúcu bolesť ľavého kolena a z

laterálneho portu vytekajúci zápachajúci výtok skalenej krvi, čo je prvým príznakom infekčnej komplikácie. Tento nesprávny postup žalobca zopakoval aj pri ďalších ambulantných vyšetreniach pacientky v dňoch 22.02.2013, 25.02.2013, 27.02.2013, 01.03.2013 a 03.05.2013, kedy sa pridružili už ďalšie klinické prejavy (zvýšená telesná teplota, lokálne zmeny na koži, postupný vznik ďalších ložísk). U pacientky sa prejavila pyogénna artritída ľavého kolenného kĺbu s abcedujúcou flegmónou dolných dvoch tretín stehna a hornej tretiny predkolenia vľavo, s nutnosťou urgentnej revízie kolena, ktorú žalobca sám nerealizoval, ani pacientku na ňu neodoslal.

2. Krajský súd dospel k záveru, že z doteraz vykonaného dokazovania správnym orgánom nie je možné konštatovať, že z doteraz vykonaného dokazovania správnym orgánom nie je možné konštatovať, že žalovaný skutočný stav veci zistil spoľahlivo, keďže nie je možné jednoznačne určiť, či žalobca porušil povinnosť uloženú citovanými zákonnými ustanoveniami, a to pacientovi poskytnúť zdravotnú starostlivosť správne. Pri rozhodovaní správny orgán vychádzal z nasledovných podkladov: protokol, zápisnica, odborné vyjadrenie Q.. V. J. (odborníka z medicínskeho odboru ortopédia), zdravotná dokumentácia pacientky z dohliadaného obdobia a vyjadrenie účastníka konania z 13.04.2015 a 05.05.2015.

3. Krajský súd poukázal na odborné stanovisko Q.. V. J., pričom žalovaný a prvostupňový orgán svoje rozhodnutie z hľadiska odborného zhodnotenia konania žalobcu opreli v podstate iba o tento dôkaz. Dôkazným prostriedkom je aj odborné vyjadrenie, z ktorého vyplýva, že namiesto posudku znalca možno použiť potvrdenie alebo odborné vyjadrenie príslušného orgánu, o správnosti ktorých nemá súd pochybnosti. Dodatočným odborným stanoviskom Q.. V. J. z 22.04.2015 pochybnosť odstránená nebola a jednoznačne nepotvrdil porušenie povinnosti žalobcu v zmysle ust. § 4 ods. 3 zákona č. 576/2004 Z. z.. Podľa názoru súdu odborné stanovisko je postačujúce pre skutkové zistenia, z ktorých vychádza správny orgán pri rozhodovaní vo veci len za predpokladu, že neexistujú pochybnosti o jeho správnosti. Krajský súd mal však z administratívneho spisu žalovaného za preukázané, že žalobca v rozkladovom konaní namietal odborné vyjadrenie Q.. V. J., s ktorým sa nestotožnil z dôvodu jeho neobjektívnosti a nepresnosti. Bolo preto na žalovanom, aby uvedený rozpor v zisteniach skutkového stavu odstránil a relevantným spôsobom preukázal skutkové zistenia v takej miere, ktorá je dostačujúca pre rozhodnutie vo veci. Preto i podľa názoru krajského súdu existoval za daného stavu právny dôvod, aby žalovaný vo veci nariadil príslušné znalecké dokazovanie.

4. Krajský súd poznamenal, že žalobca počas správneho konania nepredložil dôkaz spochybňujúci odborný názor žalovaného, upozornil však, že je povinnosťou správneho orgánu zistiť všetky právne rozhodné skutočnosti bez ohľadu na to, či svedčia v prospech alebo neprospech žalobcu. Stav veci sa musí zistiť súčasne presne, čo znamená, že musí čo najviac zodpovedať reálnej skutočnosti. Dôkazy, ktoré sú základom správneho rozhodnutia musia mať taký charakter, aby nebolo možné pochybovať o ich hodnovernosti a objektívnom posúdení skutočného stavu veci. Dôkazy, ktoré boli podkladom rozhodnutia orgánu prvého stupňa ako aj preskúmaného rozhodnutia podľa názoru krajského súdu uvedený charakter nemajú a nie sú postačujúce pre rozhodnutie vo veci. V konaní ostalo sporné, či žalobca v danom prípade vykonal alebo nevykonal všetky zdravotné výkony na správnu diagnostiku zdravotného stavu pacientky a s tým súvisiaceho zabezpečenia včasnej a účinnej liečby pri starostlivosti o pacientku. Skutočnosť, že správne orgány nevenovali v danej veci dostatočnú pozornosť zisteniu skutočného stavu veci a nezadovážili si dostatok skutkových podkladov, ktoré by spôsobom vylučujúcim akékoľvek pochybnosti preukazovali, že žalobca sa dopustil skutku, ktorým mal porušiť svoje povinnosti vyplývajúce mu zo zákona o zdravotnej starostlivosti, vyplýva aj z priloženého administratívneho spisu. Podľa názoru krajského súdu správne orgány oboch stupňov skutkové okolnosti náležite nevyhodnotili tak, aby z nich bolo jasným a určitým spôsobom zrejmé, kedy a akým spôsobom žalobca porušil § 4 ods. 3 zákona č. 576/2004 Z. z.. Uvedený postup má za následok také pochybenie, ktoré je dôvodom pre zrušenie preskúmaného rozhodnutia. Krajský súd dospel k záveru, že nakoľko žalovaným zistený skutkový stav nebol dostačujúci na posúdenie veci, predčasne vyslovil svoj záver o vine žalobcu a predčasne rozhodol o uložení sankcie. Zároveň z dôvodu procesnej ekonomie zrušil i prvostupňové rozhodnutie a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

5. S poukazom na koncentračnú zásadu správneho súdnictva (§ 181 ods. 1 v spojení s § 183 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok - SSP), podľa ktorého rozšíriť, resp. doplniť správnu žalobu možno len v lehote dvoch mesiacov od oznámenia rozhodnutia sa ďalšími námietkami žalobcu v replike z 28.11.2016, ohľadom nesprávnej identifikácie správneho deliktu v upovedomení o začatí správneho konania a v znení výrokovej časti rozhodnutia žalovaného nezaoberal.

6. V ďalšom konaní uložil krajský súd žalovanému doplniť dokazovanie formou znaleckého posudku znalcom z odvetvia ortopédia, ktorý sa bude zaoberať komplexným posúdením prípadu, či žalobca pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti pacientke vykonal všetky zdravotné výkony na správne určenie diagnózy so zabezpečením včasnej a účinnej liečby a teda či pacientke poskytol zdravotnú starostlivosť správne, najmä so zameraním sa na obdobie poskytovania zdravotnej starostlivosti od 14.02.2013. Na základe takto zisteného skutkového stavu následne žalovaný vo veci opätovne rozhodne a svoje rozhodnutie riadne a súladne s požiadavkami preskúmateľnosti čo do dostatku dôvodov a zrozumiteľnosti odôvodní.

7. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote kasačnú sťažnosť žalovaný (sťažovateľ), tvrdiac, že krajský súd nesprávne právne vec posúdil. Nesprávne právne posúdenie vidí sťažovateľ v tom, že krajský súd vyhodnotil vykonané dokazovanie ako nedostatočné a zistený skutkový stav za nedostatočne zistený. Namietal, že okrem všeobecného konštatovania krajský súd neuviedol, akými úvahami dospel k tomuto záveru, žiadnym spôsobom tento svoj názor neodôvodnil a sťažovateľovi nie je zrejmé, v čom krajský súd vidí nedostatky a má pochybnosti o správnosti odborného posudku, ani v čom bol vypracovaný odborný posudok z hľadiska odborného zhodnotenia konania žalobcu nedostatočný ako podklad a dôkaz pre rozhodnutie žalovaného. Sťažovateľ opätovne poukázal na to, že posúdenie skutočnosti, či bola zdravotná starostlivosť poskytnutá správne, patrí výlučne do správnej úvahy správneho orgánu. Ide o odborné otázky, pri ktorých je žalovaný ako orgán dohľadu kompetentný vysloviť svoj odborný právny názor v rámci správnej úvahy za pomoci prizvaných osôb - konzultantov. Sťažovateľ je toho názoru, že na účely uplatnenia administratívnej zodpovednosti znalecký posudok znalca nemusí mať absolútnu, najvyššiu hodnotu, resp. vyššiu dôkaznú silu než posudok konzultanta. Za otázky vyžadujúce odborné posúdenie sťažovateľ považuje skutočnosti, na posúdenie ktorých je nevyhnutná odborná spôsobilosť iného druhu, než má konajúci správny orgán.

8. Sťažovateľ trvá na tom, že neoprel svoje skutkové zistenia len o odborný posudok Q.. J., ale za rozhodujúci dôkaz považuje aj zdravotnú dokumentáciu pacientky, do ktorej patrí aj diferenciácia, ktorá dokumentuje to, podľa čoho sa lekár rozhoduje pre ten - ktorý postup. Toto podľa názoru sťažovateľa krajský súd nevzal do úvahy. Ďalej sťažovateľ uviedol, že nikdy nespochybnil indikáciu na operáciu ani jej samotný výkon. Aj po operácii pacientky dňa 04.02.2013 bola zdravotná starostlivosť zo začiatku poskytovaná správne - ošetrovanie zápalových ložísk, drénovanie defektov a podávanie ATB podľa výsledkov kultivácií. Zhodne s tvrdením Q.. J. sťažovateľ tvrdí, že infekcia po operačných zákrokoch je jedna z možných komplikácií. Je možné sa s ňou stretnúť na rôznych chirurgických pracoviskách. Ani „zavlečeniu“ infekcie do vnútroklbneho priestoru sa podľa sťažovateľa zo štatistického hľadiska nedá vyhnúť. Ak sa však takáto komplikácia už vyskytne, je podľa sťažovateľa, vychádzajúc zo súčasných štandardných diagnostických a terapeutických postupov, potrebné urobiť všetko potrebné, aby sa dostatočne a včas diagnostikovala a liečila. Preto mal sťažovateľ za preukázané, že žalobca dňa 14.02.2013, t. j. 10 dní od artroskopickej operačnej intervencie ľavého kolena pacientky nevykonal včas správnu diagnostiku zdravotného stavu pacientky napriek tomu, že pri kontrole dňa 14.02.2013 u pacientky zistil pretrvávajúcu bolesť ľavého kolena a z laterálneho portu vytekajúci zápachajúci výtok skalenej krvi, čo je prvým príznakom infekčnej komplikácie. Uvedený nesprávny postup žalobca zopakoval aj pri ďalších ambulantných vyšetreniach pacientky v dňoch 22.02.2013, 25.02.2013, 27.02.2013, 01.03.2013 a 03.03.2013, kedy sa pridružili už ďalšie klinické prejavy (zvýšená telesná teplota, lokálne zmeny na koži, postupný vznik ďalších ložísk). U pacientky sa prejavila pyogénna artritída ľavého kolenného kĺbu s abcedujúcou flegmónou dolných dvoch tretín stehna a hornej tretiny predkolena vľavo, s nutnosťou urgentnej revízie kolena, ktorú žalobca sám nerealizoval, ani pacientku na ňu neodoslal.

9. Podľa sťažovateľa v preskúmanej veci nestoja proti sebe dva rozdielne, navzájom si odporujúce dôkazy - odborné vyjadrenia odborníkov (konzultantov) z toho istého špecializačného odboru. Preto nie je dôvod na nariadenie znaleckého dokazovania len na základe toho, že žalobca nesúhlasil so závermi vykonaného dohľadu. Námietky žalobcu ako účastníka správneho konania na odborné vyjadrenia Q.. V. J. sťažovateľ odborne (medicínsky) vyhodnotil v odôvodnení prvostupňového a napadnutého rozhodnutia. Sťažovateľ trvá na tom, že on ani prvostupňový orgán nemali dôvod zaobstarat' si v správnom konaní ďalší podklad (napríklad ustanoviť znalca).

10. Sťažovateľ ďalej vyčíta krajskému súdu, že sa dostatočne neriadil ustanoveniami § 119 až 120 a § 139 ods. 2 SSP. Rozsudok krajského súdu nemá podľa neho dostatočné a objektívne odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR č. k. 8Szd/1/2010, podľa ktorého súd je podaním správnej žaloby iba prizvaný do pozície preskúmania zákonnosti, či vyslovené odborné závery o poskytovaní zdravotnej starostlivosti boli vyslovené v súlade so zákonom (najmä so zásadou voľného hodnotenia dôkazov) alebo nie, pričom obsah týchto záverov neskúma z hľadiska odborného, ale z hľadiska právneho. Sťažovateľ konštatuje, že na to, aby súd mohol relevantne vysloviť závery uvedené v rozsudku, musel by posudzovať poskytnutú zdravotnú starostlivosť, čo by však mohol urobiť iba prostredníctvom znalca, ktorého by pribral do konania, čo sa v danom prípade nestalo.

11. Sťažovateľ opakovane poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR č. k. 3Szd/8/2009, podľa ktorého posúdenie skutočností, či bola zdravotná starostlivosť poskytnutá správne, patrí výlučne do správnej úvahy správneho orgánu. Ide o odborné otázky, pri ktorých je žalovaný ako orgán dohľadu kompetentný vysloviť svoj odborný právny názor v rámci správnej úvahy za pomoci prizvaných osôb - konzultantov. Navrhol, aby kasačný súd rozsudok krajského súdu zrušil.

12. Ku kasačnej sťažnosti žalovaného sa vyjadril žalobca, podľa ktorého námietky žalovaného nemajú oporu. Podľa žalobcu súd prvej inštancie dospel k názoru, že žalovaný v situácii, keď odborné stanovisko Q.. V. J. (vrátane doplňujúceho z 22.04.2015) bolo vecne a presvedčivo atakované žalobcom, ako účastníkom konania, mal doplniť zisťovanie skutkového stavu o znalecký posudok. Žalobca doplnia, že akokoľvek nepresný a vo svojich záveroch protichodný je obsah odborného posudku Q.. J., vonkoncom neobsahuje ani odborný názor, ku ktorému dospel žalovaný, a ktorý bol jediným dôvodom jeho rozhodnutia v rozkladovom konaní, a to, že žalobca porušil svoju povinnosť pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti tým, že nevykonával včas (najskôr 14.02.2013) a riadne diagnostiku zdravotného stavu pacientky použitím diagnostických metód MRI a USG.

13. Žalobca ďalej na námietku sťažovateľa, že na vyslovenie záverov uvedených v rozsudku krajského súdu by musel krajský súd posudzovať medicínske odborné otázky uviedol, že krajský súd neargumentuje a nehodnotí medicínske otázky, ale len právnu otázku, či správny orgán zistil dostatočne a riadne skutkový stav, ktorý mohol byť dostatočným podkladom pre jeho rozhodnutie. Záverom žalobca doplnil, že súčasťou preskúmaného administratívneho konania je aj konanie o podnete žalobcu na preskúmanie rozhodnutia mimo odvolacieho konania, ku ktorému žalobca pripojil ako dôkaz Odborné vyjadrenie všeobecne odbornou verejnosťou rešpektovaného odborníka v danej oblasti MUDr. Q. B. z 14.09.2015, takže tento dôkaz bol žalobcom produkovaný už v administratívnom konaní. Žiadal kasačnú sťažnosť ako nedôvodnú zamietnuť.

14. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako kasačný súd (§ 438 ods. 2 SSP) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu a jednomyseľne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch) dospel k záveru, že kasačná sťažnosť žalovaného je nedôvodná a ako takú je potrebné ju zamietnuť.

15. Podľa § 18 ods. 1 písm. b/ bod 1 zákona č. 581/2004 Z. z. o zdravotných poisťovniach, dohľade nad zdravotnou starostlivosťou a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 581/2004 Z. z.“) úrad vykonáva dohľad nad poskytovaním zdravotnej starostlivosti tým, že dohliada na správne poskytovanie zdravotnej starostlivosti a za podmienok ustanovených týmto zákonom (§ 50 ods. 2 , a) ukladá sankcie.

16. Podľa § 50 ods. 2 písm. a/ zákona č. 581/2004 Z. z. ak úrad pri výkone dohľadu nad poskytovaním zdravotnej starostlivosti zistí, že zdravotná starostlivosť nebola poskytnutá správne, lebo ak úrad zistí porušenie povinností ustanovených v § 46 ods. 1 podľa závažnosti zistených nedostatkov a ich následkov môže uložiť poskytovateľovi zdravotnej starostlivosti pokutu (§ 64 ods. 2).

17. Podľa § 64 ods. 2 zákona č. 581/2004 Z. z. úrad môže uložiť poskytovateľovi zdravotnej starostlivosti za podmienok ustanovených v § 50 ods. 2 pokutu až do výšky:

- a) 3.319 Eur, ak ide o fyzickú osobu,
- b) 9.958 Eur, ak ide o právnickú osobu.

18. Podľa § 77 ods. 1 zákona č. 581/2004 Z. z. na konanie a rozhodovanie úradu sa vzťahujú všeobecné predpisy o správnom konaní, ak tento zákon neustanovuje inak.

19. Podľa § 4 ods. 3 zákona č. 576/2004 Z. z. poskytovateľ je povinný poskytovať zdravotnú starostlivosť správne. Zdravotná starostlivosť je poskytnutá správne, ak sa vykonajú všetky zdravotné výkony na správne určenie choroby so zabezpečením včasnej a účinnej liečby s cieľom uzdravenia osoby alebo zlepšenia stavu osoby pri zohľadnení súčasných poznatkov lekárskej vedy.

20. Podľa § 3 ods. Správneho poriadku, rozhodnutie správnych orgánov musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci.

21. Podľa § 32 ods. 1 Správneho poriadku, správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstaráť potrebné podklady pre rozhodnutie. Prítom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania.

22. Podľa § 34 ods. 4 Správneho poriadku, vykonávanie dôkazov patrí správne orgánu.

23. Podľa § 34 ods. 5 Správneho poriadku, správny orgán hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti.

24. Podľa § 197 SSP správny súd vychádza zo skutkového stavu zisteného orgánom verejnej správy, môže doplniť dokazovanie vykonané orgánom verejnej správy, a to aj na návrh účastníka konania, ktorým však nie je viazaný.

25. Úlohou kasačného súdu v danom prípade bolo preskúmať, či napadnuté rozhodnutie žalovaného o uložení pokuty pre porušenie povinnosti poskytovať zdravotnú starostlivosť správne nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom, či jeho závery zodpovedajú zásadám logického myslenia a tiež, či podklady pre takýto úsudok boli zistené úplne a riadnym procesným postupom.

26. Po preštudovaní súdneho ako aj pripojeného administratívneho spisu kasačný súd zhodne s názorom krajského súdu dospel k záveru, že v danom prípade správnym orgánom zistený skutkový stav nebol postačujúci na posúdenie veci. Rovnako je kasačný súd toho názoru, že na jednoznačné určenie, či žalobca porušil povinnosť poskytnúť pacientke zdravotnú starostlivosť správne alebo nie, je potrebné doteraz vykonané dokazovanie správneho orgánu doplniť.

27. Počas správneho konania boli vypracované odborné stanoviská: Odborné stanovisko 07/2014 vypracované Q.. O. J. z 16.04.2014 so záverom že zdravotná starostlivosť pacientke nebola poskytnutá správne, lege artis, a v dostatočnom rozsahu, Odborné stanovisko Q.. Y. I. z 22.10.2014 so záverom, že zdravotná starostlivosť bola pacientke poskytnutá správne a Odborné stanovisko Q.. R. S., MPH z 07.11.2014 so záverom, že u pacientky je vysoká pravdepodobnosť, že vzniknutá včasná komplikácia zápal ľavého kolenného kĺbu je v priamej súvislosti s chirurgickou intervenciou. Všetky uvedené stanoviská boli v správnom konaní ako relevantný dôkaz odmietnuté a vec bola vrátená prvostupňovému úradu. Po vrátení veci bolo vyhotovené nové odborné stanovisko Q.. V. J. z 26.03.2015, podľa ktorého

bola hospitalizácia na lôžkovom oddelení neskorá. Na zlom liečeni infektu podľa tohto stanoviska nesie vinu Q.. B. tým, že pacientku neodoslal dostatočne skoro na oddelenie, kde boli schopní infekt operačne riešiť. Podiel viny má podľa Q.. J. aj pacientka samotná, ktorá odmietla hospitalizáciu na ortop-traumat klinike Antolská. V doplnení stanoviska zo dňa 22.04.2015 Q.. J. konštatoval, že zápal bol takých rozmerov, že k oper. sanovaniu malo prísť skôr, pričom vinná mohla byť aj pacientka samotná, ktorá sa mala dostaviť na lôžkové oddelenie skôr. Kasačný súd je toho názoru, že z Odborného stanoviska MUDr. J. nevyplýva jednoznačný záver o tom, kedy a ako žalobca porušil povinnosť poskytovať zdravotnú starostlivosť správne. Naopak toto odborné stanovisko obsahuje aj konštatovanie, že za vzniknutú situáciu môže niesť podiel viny aj samotná pacientka, aj keď nie je zrejmé na základe čoho Q.. J. dospel k záveru, že pacientka odmietla urgentnú hospitalizáciu. Žalobca s týmto stanoviskom nesúhlasil a vyčítal mu viaceré nepresnosti a naďalej trval na tom, že počas výkonu zdravotnej starostlivosti u žalobcu nebol v priestore kolena pacientky zistený infekt, len infekt na stehne a následne pod kolenom, ktorý bol priebežne liečený postupom lege artis, pričom tomuto postupu nebolo nič, žiadnym odborníkom vytýkané.

28. Správny orgán má povinnosť zistiť presne a úplne skutočný stav veci a zadovážiť si dostatok skutkových podkladov, ktoré by spôsobom vylučujúcim akékoľvek pochybnosti preukazovali, že žalobca sa dopustil skutku, ktorým mal porušiť svoje povinnosti vyplývajúce mu zo zák. o zdravotnej starostlivosti. Podľa názoru kasačného súdu takýto záver prijať nemožno, a preto je dokazovanie potrebné doplniť o znalecký posudok, ktorý by pochybnosti odstránil.

29. Skutočnosti, že žalovaný správny orgán nezistil skutočný stav veci presne a úplne svedčí aj to, že v konaní pred súdom boli zo strany žalobcu produkované dôkazy (Odborné vyjadrenie Q.. Q. B. z 14.09.2015 a znalecký posudok vypracovaný na žiadosť žalobcu č. 6/2016), ktoré sú v rozpore so záverom žalovaného správneho orgánu.

30. Kasačný súd súhlasí s tvrdením sťažovateľa, že znalecký posudok nemusí mať absolútnu resp. vyššiu dôkaznú silu než posudok konzultanta, avšak za situácie, kedy je odborný posudok konzultanta a záver správneho orgánu spochybňovaný, považuje kasačný súd vykonanie znaleckého dokazovania za nevyhnutné na odstránenie pochybností ohľadom toho, či žalobca poskytol zdravotnú starostlivosť správne.

31. Kasačný súd sa nestotožňuje ani s námietkou sťažovateľa, že rozsudok krajského súdu nemá dostatočné a objektívne odôvodnenie. Pokiaľ sťažovateľ namieta, že krajský súd nemohol vo svojom rozsudku vysloviť záver (napr. že nie je možné konštatovať, že žalovaný skutočný stav veci zistil spoľahlivo, alebo dôkazy ktoré boli podkladom rozhodnutia správneho orgánu prvého stupňa nie sú postačujúce pre rozhodnutie vo veci), kasačný súd uvádza, že uvedené otázky nie sú otázkami posúdenia poskytnutej zdravotnej starostlivosti, ale právnymi otázkami, či konkrétne rozhodnutie správneho orgánu spĺňa zákonom predpísané náležitosti, na preskúmavanie ktorých je správny súd oprávnený.

32. Kasačný súd nespochybňuje legitimitu a postavenie konzultantov Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou, ani oprávnenie žalovaného posudzovať skutočnosti, či bola zdravotná starostlivosť poskytnutá správne v rámci jeho správnej úvahy. Správny súd však je oprávnený preskúmať, či rozhodnutie správneho orgánu nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom, pričom zákonné medze správnej úvahy sú nepochybne dané aj náležitým zistením skutočného stavu veci.

33. Aj keď správny súd nie je viazaný skutkovým stavom zisteným orgánom verejnej správy a môže sám vykonať dokazovanie, vo veciach správneho trestania, nie je jeho úlohou vykonávať podstatné doplnenie dokazovania, keďže nedostatočne zistený skutkový stav je dôvodom pre zrušenie rozhodnutia ako nezákonného. Je predovšetkým povinnosťou správneho orgánu zistiť skutočný stav v rozsahu dostatočnom pre vydanie rozhodnutia.

34. Vzhľadom na uvedené dôvody považoval kasačný súd kasačnú sťažnosť za nedôvodnú a rozhodol

podľa § 461 SSP tak, že kasačnú sťažnosť žalovaného zamietol.

35. O trovách kasačného konania rozhodol kasačný súd podľa § 167 ods. 1 v spojení s § 467 ods. 1 SSP tak, že úspešnému žalobcovi priznal nárok na náhradu trov tohto konania.

36. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.